

VATROSLAV KOKOR: Što za mene znači biti osobnim asistentom?

Moje je ime Vatroslav Kokor i u sljedećih nekoliko rečenica pokušat ću reći nešto o osobnoj asistenciji kojom se bavim od početka ovog vrijednog projekta Udruge Mali Princ.

Nadam se da ću predstavljajući svoje osobno iskustvo, uspjeti dočarati i dio veselih, ali i onih manje veselih situacija i izazova u kojima se moje kolegice i kolege nalaze svakodnevno. Naši su štićenici jedinstvene individue sa jedinstvenim setovima poteškoća, ali su energija i zalaganje koje svatko od nas daje u ovom poslu - jednaki.

U ovo zanimanje ušao sam motiviran jednom prednošću u odnosu na ostale – brat sam osobe s Downovim sindromom pa mogu slobodno reći da sam cijeloživotno pripreman na susretanje s netipičnim problemima kojima život osobe s intelektualnim poteškoćama obiluje. Ono što je meni ili nekome od vas sitna prepreka ili lako otkloniva smetnja, našim je korisnicima svakodnevnik, kao kamen težak teret nepremostiv problem. Osjećaj koji kao asistent imate u sebi, onda kada uspijete pomoći osobi da prevlada takvu poteškoću, najveći je motiv za bavljenje ovim poslom i velika nematerijalna nagrada.

Zamislite da se panično bojite stepenica. Na kolika važna mjesta ne biste nikada dospjeli? Koliko bi života proteklo mimo vas?

Zamislite da gorite od želje da posjetite park, igralište, odete u kafić na kavu, ali ne postoji način da to nekome kažete jer je jedini način izražavanja kojim se služite da bi izrazili bilo što – vika ili jecaj. Ili uopće ništa.

Pokušajte zamisliti da oko sebe gledate svijet prepun zbivanja u kojima ne možete sudjelovati, ljepota u kojima ne možete uživati. Čitavo vrijeme ste negdje po strani, upali ste u rupu i imate samo premorene roditelje koji su vas iz takvih rupa čupali već puno previše puta i već odavno nemaju snage.

Osobni asistent - podrška OSIT u KCKŽŽ

Vladimir Prugović i Vatroslav Kokor

To je samo malen dio onoga što osobni asistent ima u svojoj glavi svakog dana kad iznova pristupa svojem zadatku – otrgnuti jednu vrijednu i dragu, ali suviše marginaliziranu osobu iz zagrljaja hendikepiranosti i depresije.

Govorimo tada sami sebi: ti si ulaznica za igralište, park, kafić.

Ti si leteći tepih koji leti iznad strašnih stepenica.

Ti budi ona zdrava noga ili ruka koja nekome pali.

Ti trebaš podmetnuti leđa tamo gdje je roditelj već svoja križa odavno polomio.

Za mene je to čitava filozofija ovog poslanja. Ja sam proteza za dušu i u tome stvarno uživam.

Ono što osobnog asistenta čini sretnim i ispunjenim jest spoznaja da je barem djelomično zaslužan što zbog svojeg zalaganja ne jedna potrebita osoba, već jedna čitava obitelj na izmaku snaga ima priliku dograbiti nešto od onog prevelikog dijela normalnog života koji im je tako nepravedeno jednom davno otrgnut iz ruku.

Nadam se da smo dokazali da uspijevamo biti dobri “čuvari osoba” kako nam piše u sad već bivšim radnim knjižicama, da smo opravdali povjerenje naših poslodavaca, obitelji naših štićenika koje su htjeli - ne htjeli sada postale i naše druge obitelji. Govorim to bez imalo namjere da budem patetičan jer ona skupina ljudi s kojima podjednako dijelite i radosne i žalosne elemente življenja zove se obitelj.

I stoga u svoje ime, kao i u ime svih mojih kolegica i kolega osobnih asistenata, zahvaljujem Udruzi na pruženom povjerenju i prilici da se dokažemo kao vrijedni radnici u ovom netipičnom poslu, poslu čiju efikasnost ne definiraju dosegnute norme ni akumulirana sredstva na vašim i našim računima, već istinski ljudski poriv da obogatimo i unaprijedimo živote najslabijih članova naše zajednice.

